

magati si ni mogel. Tako je čepel tam za mizo in jezik je imel pribit na njej in bil je pohleven kot nedolžno jagnje.

Komaj se je zdanilo, je radovednost prignala graščaka v grad. Poklical je hlapce, ki so prišli z batina mi in natreskali vraga po grbi. In ker si vrag ni mogel pomagati drugače, je pograbil z obema rokama

široko javorjevo mizo ter z njo vred odhrumel v peklo.

Odslej ni v gradu več strašilo. Spet se je naselil vanj graščak. Pogumnemu in prekanjenemu pastirju pa je dal v zakon hčerko edinko.

Ko je graščak umrl, je postal graščak mladi pastir. Dolgo časa je živel v gradu s svojo lepo ženo. Dobro se mu je godilo.

Tehniki v živalstvu

1. Letanje v slepo

Z dvema vprašanjima se mora naša letalska tehnika vedno in največ boriti, to sta megla in tema. Koliko nesreč se je radi teh dveh pojavov že dogodilo v zraku! Človeku namreč manjka tisti notranji orientacijski čut, ki ga imajo v veliki meri mnoge živali. Človek se — recimo — v temni sobi zaleti v vsak stol, ki mu stoji na poti. In če bi vodja letala ne imel teh-

ničnih pripomočkov, bi se brez njih v temi ali megli ne znašel in tudi pristati ne bi mogel brez njihove pomoči. Netopir je v tem oziru veliko brihtnejši. Čeprav je živalca pravi ponočnjak, vendar so njene oči prav majhne in slabo razvite. Pa vendar najde netopir vsak večer svojo hrano in se navzlic hitremu letu nikdar ne zaleti v zid. Napravili so tale poizkus: V temni sobi so napeli od stene do stene znatno število tenkih jeklenih žic. Spustili so vanjo netopirja in več velikih nočnih metuljev. Naš letalski mojster je polovil vse metulje, ne da bi se le enkrat dotaknil katerekoli žice. To se resnično pravi: letati z vezanimi očmi.

2. Strokovnjak za' mostove in lovec - umetnik

Poglejmo našega pajka-križavca! Kako spretno pritrdi ta živalca držalne niti svoje zahrbtni pasti, ki so včasih po en meter široke. Najprej sprede nekaj niti, ki jih pusti kar prosto nihati v vetru. Na eni taki niti potem toliko časa niha, da doseže, kakor spreten umetnik na krogih, list ali vejico, na katero pritrdi svojo svilen gugalnico. To mojstersko delo ponavlja toliko časa, da ima dovolj oporišč za svojo mrežo. V Avstraliji živi neke vrste pajek, ki spusti iz svoje mreže štiri centimetre dolgo nit, ki ima na koncu kapljico lepljive tekočine. Ta pajek lovi svoje žrtve prav tako kakor konjski pastirji konje na ameriških stepah. Če se približa žuželka, jo pajek spretno zadene s svojo lovilno vrvjo, da se živalca sprime z lepljivo tekočino in trdno obvisi na niti.

